

op de automatische piloot

de raderen bewegen alleen, als ik beweeg
ik tel de stappen die ik zet, een voor een
duizenden tanden die in elkaar haken vanuit mijn tenen
tot aan mijn nek, waar mijn hoofd zich aan koppelt

dan begint het binnen in me pas te draaien
mijn knieën die soms kraken
mijn hakken die soms blijven haken
en zo haperen ook mijn gedachten

want ik kan niet genoeg nadenken, als ik niet verder loop
zoals een plaat niks meer is dan vinyl
zolang hij niet onder een naald mag draaien
de muziek, de woorden, willen dan niet uit mij komen

neergeslagen stof dat tussen mijn botten loskomt
en mijn longen uiteindelijk uitblazen
gedachten die mijn benen omhoogpompen
en onder mijn zolen moeizaam worden vermalen

met iedere stap die ik zet
ontwar ik de chaos als een haspel
met iedere zwaai van mijn arm
komt er een dikke knoop los

soms wil ik alleen maar voor eeuwig blijven lopen
want op dat moment voel ik mij toch het meest mens
voor al het denken dat anders niet los was gekomen

dan ga ik door

door tot de rand van de wereld mij uit komt dagen
tot mijn tenen over de kant krullen

en dan draai ik mij weer om